



**R O M Â N I A**  
**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ**  
**CABINETUL PREȘEDINTELUI**

  
romania2019.eu

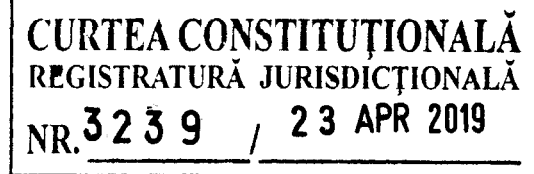
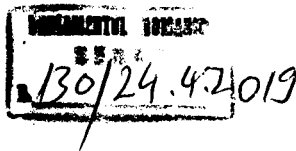
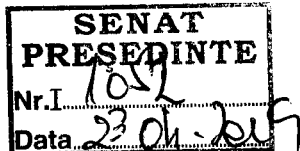
*Palatul Parlamentului*

*Calea 13 Septembrie nr.2, Intrarea B1, Sectorul 5, 050725, București, România*

*Telefon: (+40-21) 313.25.31; Fax: (+40-21) 312.54.80*

*Internet: <http://www.ccr.ro> E-mail: [pres@ccr.ro](mailto:pres@ccr.ro)*

Dosar nr.2333 A/2018



Domnului

**CĂLIN CONSTANTIN ANTON POPESCU-TĂRICEANU**

**PREȘEDINTELE SENATULUI**

L130/2018

Vă comunicăm, alăturat, în copie, Decizia Curții Constituționale nr. 147 din 13 martie 2019, definitivă și general obligatorie, prin care Curtea Constituțională a admis obiecția de neconstituționalitate formulată de 93 deputați aparținând Uniunii Salvați România, Partidului Național Liberal și Partidului Mișcarea Populară și a constatat că dispozițiile articolului unic din Legea pentru modificarea și completarea art.10 din Legea nr.241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale sunt neconstituționale.

Vă asigurăm, domnule Președinte, de deplina noastră considerație.

**PREȘEDINTE,**



**PROF. UNIV. DR. VALER DORNEANU**



**ROMÂNIA**  
**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ**

**Dosarul nr.2333 A/2018**

**DECIZIA nr.147**  
**din 13 martie 2019**

**referitoare la obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor articolului unic  
din Legea pentru modificarea și completarea art.10 din Legea nr.241/2005  
pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale**

<b>Valer Dorneanu</b>	<b>- președinte</b>
<b>Marian Enache</b>	<b>- judecător</b>
<b>Petre Lăzăroiu</b>	<b>- judecător</b>
<b>Mircea Ștefan Minea</b>	<b>- judecător</b>
<b>Daniel Marius Morar</b>	<b>- judecător</b>
<b>Mona-Maria Pivniceru</b>	<b>- judecător</b>
<b>Livia Doina Stanciu</b>	<b>- judecător</b>
<b>Simona-Maya Teodoroiu</b>	<b>- judecător</b>
<b>Varga Attila</b>	<b>- judecător</b>
<b>Cristina Teodora Pop</b>	<b>- magistrat-asistent</b>

1. Pe rol se află soluționarea obiecției de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii pentru modificarea și completarea art.10 din Legea nr.241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, obiecție formulată de 93 de deputați aparținând Uniunii Salvați România, Partidului Național Liberal și Partidului Mișcarea Populară.

2. Obiecția de neconstituționalitate a fost înregistrată la Curtea Constituțională cu nr.10750 din 21 decembrie 2018 și constituie obiectul Dosarului nr.2333A/2018.

3. **În motivarea obiecției de neconstituționalitate**, se susține că legea criticată înlătură efectul disuasiv al pedepselor penale și, prin aceasta, aduce atingere rolului de prevenție generală al normelor de incriminare prevăzute la art.8 și 9 din Legea nr.241/2005, întrucât infracțiunile de evaziune fiscală prezintă un pericol social foarte ridicat, deoarece privesc relațiile sociale din domeniul financiar și fiscal și au ca scop protejarea bugetului general consolidat, fiind reglementate în vederea asigurării resurselor necesare statului pentru îndeplinirea funcțiilor sale. Se arată, în acest sens, că legea criticată încurajează săvârșirea infracțiunilor de evaziune fiscală, întrucât prevede că făptuitorul, aflat la prima abatere, indiferent de cuantumul prejudiciului produs, nu va fi sancționat, în condițiile articolului unic pct.1 din lege referitor la art.10 alin.(1) din Legea nr.241/2005, ori îi va fi aplicată doar pedeapsa amenzii penale, în condițiile articolului unic pct.2 din lege referitor la art.10 alin.(1<sup>1</sup>) din Legea nr.241/2005, sau va beneficia de suspendarea executării pedepsei sub supraveghere, în condițiile articolului unic pct.2 din lege referitor la art.10 alin.(1<sup>2</sup>) din Legea nr.241/2005. Pentru aceste motive, se susține încălcarea prin legea criticată a prevederilor constituționale ale art.1 alin.(3), care, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, obligă legiuitorul să ia măsuri în vederea apărării ordinii și siguranței publice, prin adoptarea instrumentelor legale necesare în scopul reducerii fenomenului infracțional. Se arată că, potrivit aceleiași jurisprudențe, legiuitorul trebuie să asigure un just echilibru între interesele individuale și interesul general al societății de tragere la răspundere penală a persoanelor care săvârșesc infracțiuni, pentru a preveni atingerile ce pot fi aduse ordinii și siguranței publice. Se face trimitere la Deciziile Curții Constituționale nr.3 din 15 ianuarie 2014 și nr.44 din 16 februarie 2016.

4. De asemenea, autorii sesizării susțin că Legea pentru modificarea și completarea art.10 din Legea nr.241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale încalcă prevederile art.1 alin.(5) din Constituție și, totodată, principiul

legalității incriminării și a pedepsei, prevăzut la art.23 alin.(12) din Constituție, fiind lipsită de claritate, precizie și previzibilitate. În acest sens, se face trimitere la considerentele Deciziei Curții Constituționale nr.26 din 18 ianuarie 2012 și se arată că legea analizată încalcă dispozițiile Legii nr.24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.260 din 21 aprilie 2010, care, deși nu au valoare constituțională, obligă legiuitorul la respectarea unor criterii obligatorii cu ocazia elaborării actelor normative, necesare pentru sistematizarea, unificarea și coordonarea legislației și pentru asigurarea unui conținut adecvat al acestora, criterii a căror respectare garantează securitatea raporturilor juridice. Se susține că legea criticată se află în contradicție cu dispozițiile art.318 alin.(1) din Codul de procedură penală, conform căreia *„în cazul infracțiunilor pentru care legea prevede pedeapsa amenzii sau pedeapsa închisorii de cel mult 7 ani, procurorul poate renunța la urmărirea penală când constată că nu există un interes public în urmărirea faptei”*, întrucât art.8 și 9 din Legea nr.241/2005 prevăd pedepse mai mari decât maximumul special reglementat de norma procesual penală anterior menționată. Se mai arată că legea criticată este în contradicție cu prevederile art.91 alin.(1) lit.a) din Codul penal, conform căreia instanța poate dispune suspendarea executării pedepsei sub supraveghere dacă pedeapsa aplicată, inclusiv în cazul concursului de infracțiuni, este închisoarea de cel mult 3 ani, întrucât obligă instanțele la suspendarea executării pedepselor sub supraveghere, chiar dacă cuantumul pedepsei, stabilit potrivit limitelor de pedeapsă prevăzute la art.8 și 9 din Legea nr.241/2005, este mai mare de 3 ani. Se arată, totodată, că pct.2 al articolului unic al Legii nr.241/2005 prevede *„transformarea”* pedepsei cu suspendarea executării sub supraveghere în pedeapsa închisorii cu executare, exprimare care este non-juridică, improprie dreptului penal, în cadrul acestuia din urmă neregăsindu-se o instituție cu o asemenea denumire. Se mai susține că natura juridică a suplimentului de 20% din baza de calcul nu este

stabilită cu claritate și că, în măsura în care acesta are natura unei amenzi penale, contravine prevederilor secțiunii a 3-a din Capitolul II al titlului III al părții generale a Codului penal referitoare la condițiile generale de stabilire a pedepsei amenzii. Se arată, de asemenea, că dispozițiile legale criticate contravin principiului legalității pedepsei, deoarece art.8 și 9 din Legea nr.241/2005 prevăd exclusiv drept sancțiune pedeapsa închisorii, nu și pedeapsa amenzii penale, la care face referire articolul unic pct.2 din legea criticată. Se arată, de asemenea, că prevederile legii criticate sunt imprevizibile, generând o aplicare viitoare impredictibilă, întrucât din cuprinsul acestora nu se înțelege dacă autorul infracțiunii poate beneficia de dispozițiile art.10 din Legea nr.241/2005 o singură dată, indiferent de etapa procesuală a aplicării lor, sau dacă acestuia îi vor putea fi aplicate aceleași dispoziții legale o singură dată în fiecare etapă procesuală, prin urmare dacă acesta ar putea beneficia de aplicabilitatea acestor prevederi legale de patru ori, în cele patru faze ale procesului penal prevăzute la alin.(1) – (1<sup>4</sup>) ale art.10 anterior menționat, respectiv, în etapa urmăririi penale sau a judecării până la primul termen de judecată, în etapa judecării, până la terminarea cercetării judecătorești, în termen de 1 an de la pronunțarea sentinței și în etapa executării pedepsei. Se susține, de asemenea, că sintagma „*alineatele precedente*” din cuprinsul art.10 alin.(1<sup>3</sup>) din Legea nr.241/2005 este neclară, întrucât în situația în care se dispune renunțarea la urmărirea penală, conform art.10 alin.(1) din Legea nr.241/2005, sau condamnarea la plata unei amenzi penale, potrivit art.10 alin.(1<sup>1</sup>) din Legea nr.241/2005, nu se mai poate proceda la suspendarea executării pedepsei sub supraveghere. Sunt invocate considerentele Deciziilor Curții Constituționale nr.447 din 29 octombrie 2013 și nr.33 din 23 ianuarie 2018.

5. De asemenea, se susține că **dispozițiile legii criticate contravin prevederilor art.16 din Constituție**, întrucât reglementează aplicarea unui tratament juridic de clemență diferit, în funcție de etapele procesuale în care se află persoanele care au săvârșit infracțiuni de evaziune fiscală. Astfel, acestea prevăd fie

renunțarea la urmărire penală, fie aplicarea amenzii penale, fie suspendarea executării pedepsei sub supraveghere, în funcție de un criteriu aleatoriu și exterior conduitei persoanei, respectiv de celeritatea procedurii. Or, conform jurisprudenței Curții Constituționale, astfel de criterii nu justifică aplicarea de către legiuitor a unui regim juridic diferit făptuitorilor. Se face trimitere la Deciziile Curții Constituționale nr.573 din 3 mai 2011, nr.366 din 25 iunie 2014, nr.2 din 17 ianuarie 2017, nr.387 din 6 iunie 2017 și nr.117 din 14 martie 2018. Se susține, de asemenea, că legea criticată instituie un regim juridic mai favorabil în privința persoanelor care comit infracțiuni de evaziune fiscală, prin derogare de la regimul de drept comun, stabilit potrivit dispozițiilor Codului penal și Codului de procedură penală, aspect ce reprezintă un privilegiu instituit de legiuitor în favoarea celor dintâi. Se face trimitere la Decizia Curții Constituționale nr.387 din 6 iunie 2017, solicitându-se eliminarea acestui privilegiu.

6. În fine, autorii sesizării susțin că **dispozițiile legii criticate încalcă prevederile art.124 alin.(3) din Constituție**, respectiv principiul independenței judecătorilor, întrucât elimină dreptul acestora de a proceda la o veritabilă individualizare judiciară a pedepselor, în funcție de circumstanțele concrete ale cauzelor privitoare la faptă și făptuitor. Se susține că, prin aplicarea unor sancțiuni mult mai ușoare în raport cu faptele săvârșite, dispozițiile legii criticate deturneză, în mod vădit, scopul acesteia. Se arată că, potrivit articolului unic pct.1 din lege, referitor la art.10 alin.(1) din Legea nr.241/2005, în cazul îndeplinirii condițiilor prevăzute prin această normă, respectiv acoperirea integrală a prejudiciului produs prin comiterea faptei, majorat cu 20% din baza de calcul, la care se adaugă dobânzile și penalitățile, până la primul termen de judecată, soluția renunțării la urmărire penală este obligatorie, indiferent de quantumul prejudiciului sau de celelalte circumstanțe ale cauzei. Se arată că, în mod similar, dispozițiile art.10 alin.(1<sup>1</sup>) din Legea nr.241/2005 prevăd obligativitatea dispunerii pedepsei amenzii, iar

dispozițiile art.10 alin.(1<sup>2</sup>) din Legea nr.241/2005 prevăd obligativitatea suspendării executării pedepsei sub supraveghere.

7. În conformitate cu dispozițiile art.16 alin.(2) din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, obiecția de neconstituționalitate a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, precum și Guvernului, pentru a comunica punctele lor de vedere.

8. **Președintele Camerei Deputaților** apreciază că obiecția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

9. Se susține că Legea pentru modificarea și completarea art.10 din Legea nr.241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale nu încalcă prevederile constituționale ale art.1 alin.(3), deoarece Parlamentul a adoptat legea criticată în temeiul art.73 alin.(3) lit.h) din Constituție, stabilind o măsură de politică penală pentru recuperarea, cu celeritate, a sumelor datorate bugetului general consolidat, procedând în deplină concordanță cu jurisprudența Curții Constituționale. Sunt invocate, în acest sens, Deciziile Curții Constituționale nr.318 din 18 aprilie 2006 și nr.1196 din 30 septembrie 2010. Se susține că în cazul infracțiunilor de evaziune fiscală interesul social primordial nu este ca inculpatul să execute o pedeapsă penală privativă de libertate, ci acela ca statul să dispună de mijloacele legale necesare înlăturării consecințelor produse prin săvârșirea infracțiunilor și restabilirii situației anterioare comiterii lor, fără efectuarea unor cheltuieli suplimentare cu detenția persoanelor condamnate pentru comiterea acestora. Pentru acest motiv, se arată că regimul juridic al pedepselor instituite prin legea criticată are un puternic efect inhibitor al fenomenului infracțional reglementat.

10. De asemenea, se arată că dispozițiile legii analizate nu încalcă prevederile art.1 alin.(5) din Constituție. Se face trimitere la dispozițiile art.15 alin.(2) și (3) din Legea nr.24/2000 ce reglementează raportul dintre legea generală și cea specială și se susține că Legea nr.241/2005 reprezintă o lege specială în raport cu

Codul de procedură penală, derogatorie de la acesta din urmă, care constituie legea generală, întrucât obiectul de reglementare al acestei legi îl constituie infracțiunile de evaziune fiscală, în privința cărora aceeași lege prevede un regim sancționator specific. Este invocată Decizia Curții Constituționale nr.26 din 18 ianuarie 2012. Referitor la pretinsa încălcare prin dispozițiile legii criticate a principiului legalității pedepsei, este invocată jurisprudența constantă a Curții Constituționale referitoare la prevederile art.10 din Legea nr.241/2005, cu titlu de exemplu fiind dată Decizia nr.1196 din 30 septembrie 2010, despre care se afirmă că este aplicabilă în prezenta cauză, întrucât la data pronunțării ei dispozițiile art.8 și 9 din Legea nr.241/2005 prevedeau doar pedeapsa închisorii. Se arată, totodată, că prevederile legii criticate sunt în deplină concordanță cu dispozițiile art.91 alin.(1) lit.a) din Codul penal. Se mai susține că regimul sancționator prevăzut prin legea criticată a fost reglementat conform prevederilor art.73 alin.(3) lit.h) din Constituție, care permite legiuitorului să stabilească sancțiuni adecvate în cazul infracțiunilor de evaziune fiscală prevăzute în Legea nr.241/2005. Mai sunt invocate Deciziile Curții Constituționale nr.318 din 18 aprilie 2006 și nr.1196 din 30 septembrie 2010. Se mai susține că natura juridică a suplimentului de 20%, prevăzut prin dispozițiile legii criticate, este aceeași cu a prejudiciului produs prin comiterea infracțiunii. Referitor la baza de calcul al procentului anterior menționat, se arată că aceasta poate fi determinată astfel cum Curtea Constituțională a reținut în Decizia nr.272 din 16 martie 2010, prin care s-a arătat că valoarea prejudiciului cauzat este cel ce rezultă din actele dosarului, și anume din rechizitoriu sau din actele financiar-contabile existente la dosar. Referitor la pretinsa neclaritate a dispozițiilor legii criticate, de natură a determina aplicări imprevizibile în viitor, se arată că, din interpretarea coroborată a prevederilor art.10 alin.(1) cu cele ale art.10 alin.(2) din Legea nr.241/2005, rezultă fără echivoc sensul celor dintâi și că, în mod similar, interpretarea coroborată a dispozițiilor art.10 alin.(1<sup>1</sup>) cu cele ale art.10 alin.(1<sup>2</sup>) din Legea nr.241/2005 duce la stabilirea, cu



precizie, a voinței legiuitorului. De asemenea, cu privire la pretinsa neclaritate a dispozițiilor art.10 alin.(1<sup>3</sup>) din Legea nr.241/2005, se susține că aceasta nu poate fi reținută, întrucât doar instanța poate dispune acoperirea prejudiciului produs prin săvârșirea infracțiunii, majorat cu 20% din baza de calcul și cu dobânzile și penalitățile de întârziere, nu și procurorul, motiv pentru care, în etapa reglementată la art.10 alin.(1) din Legea nr.241/2005, plata se poate face până la primul termen de judecată, și nu într-un interval de la 1 la 3 ani, neputându-se, astfel, pune problema transformării renunțării la urmărire penală în pedeapsa închisorii cu executare. Cu privire la sintagma „alineatul precedent” din cuprinsul art.10 alin.(1<sup>3</sup>) din Legea nr.241/2005, se susține că aceasta se referă la alin.(1<sup>1</sup>) și (1<sup>2</sup>) ale aceluiași articol.

11. Referitor la pretinsa încălcare prin dispozițiile legii criticate a prevederilor art.16 din Constituție, sunt invocate considerentele Deciziei Curții Constituționale nr.362 din 24 aprilie 2012, precum și jurisprudența instanței de contencios constituțional referitoare la principiul egalității în drepturi, spre exemplu, Deciziile nr.272 din 16 martie 2010, nr.1053 din 9 octombrie 2008, nr.802 din 3 iulie 2008, nr.1084 din 8 septembrie 2009 și nr.1594 din 26 noiembrie 2009.

12. Cu privire la pretinsa încălcare prin textele criticate a prevederilor art.124 din Constituție, sunt invocate Principiile de la Bangalore privind conduita judiciară și se arată că, potrivit acestora, în activitatea de judecată, judecătorii sunt independenți față de alte organe ale statului și chiar față de organele lor ierarhic superioare și se supun numai legii, ale cărei dispoziții sunt chemați să le respecte. Referitor la individualizarea judiciară a pedepselor, sunt invocate considerentele Deciziei Curții Constituționale nr.711 din 27 octombrie 2015, prin care Curtea a subliniat „importanța individualizării legale a sancțiunilor de drept penal prin aceea că legiuitorul nu poate să confere judecătorului o libertate absolută în stabilirea pedepsei concrete, întrucât ar exista riscul unei interpretări și aplicări arbitrare a pedepsei”. Prin aceeași decizie s-a apreciat că, „în reglementarea sancțiunilor de

drept penal de către legiuitor, trebuie stabilit un echilibru între dreptul fundamental, care face obiectul limitării impuse de sancțiuni, și valoarea socială a cărei protecție a determinat limitarea”. S-a reținut, totodată, că, „prin individualizarea legală legiuitorul oferă judecătorului puterea de stabilire a pedepsei în cadrul anumitor limite predeterminate - minimul și maximul special al pedepsei, dar, totodată, îi oferă aceluiași judecător instrumentele care îi permit alegerea și determinarea unei sancțiuni concrete, în raport cu particularitățile faptei și cu persoana infractorului.”

13. Până la data pronunțării prezentei decizii, punctele de vedere ale președintelui Senatului și Guvernului nu au fost comunicate.

14. Dezbaterile au avut loc în data de 13 februarie 2019, când, pentru o mai bună studiere a problemelor ce formează obiectul cauzei, în temeiul dispozițiilor art.57 și art.58 alin.(3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, Curtea a amânat începerea dezbaterilor pentru data de 13 martie 2019.

### **CURTEA,**

examinând obiecția de neconstituționalitate, punctul de vedere al președintelui Camerei Deputaților, raportul judecătorului-raportor, dispozițiile legii criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr.47/1992, reține următoarele:

15. Curtea a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art.146 lit.a) din Constituție și ale art.1, art.10, art.15, art.16 și art.18 din Legea nr.47/1992, să se pronunțe asupra constituționalității prevederilor legale criticate.

16. **Obiectul controlului de constituționalitate**, astfel cum a fost formulat, îl constituie dispozițiile Legii pentru modificarea și completarea art.10 din Legea nr.241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale. Curtea constată că, în realitate, autorii obiecției critică prevederile articolului unic al Legii pentru modificarea și completarea art.10 din Legea nr.241/2005 pentru prevenirea și

combaterea evaziunii fiscale, care are următorul cuprins: „*Articolul 10 din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 672 din 27 iulie 2005, cu modificările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:*

1. *Alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:*

„(1) *În cazul săvârșirii unei infracțiuni de evaziune fiscală prevăzute la art. 8 și 9, dacă, în cursul urmăririi penale sau al judecății, până la primul termen de judecată, inculpatul va acoperi integral prejudiciul produs prin comiterea faptei, majorat cu 20% din baza de calcul, la care se adaugă dobânzile și penalitățile, se va dispune, o singură dată, renunțarea la urmărirea penală.*”

2. *După alineatul (1) se introduc patru noi alineate, alin. (1<sup>1</sup>) – (1<sup>4</sup>), cu următorul cuprins:*

„(1<sup>1</sup>) *În cazul săvârșirii unei infracțiuni de evaziune fiscală prevăzute la art. 8 și 9, dacă, în cursul judecății până la terminarea cercetării judecătorești, inculpatul va acoperi integral prejudiciul produs prin comiterea faptei, majorat cu 20% din baza de calcul, la care se adaugă dobânzile și penalitățile, instanța va dispune, o singură dată, pedeapsa amenzii penale.*

(1<sup>2</sup>) *În cazul săvârșirii unei infracțiuni de evaziune fiscală prevăzute la art. 8 și 9, dacă este stabilită prin hotărâre judecătorească obligația inculpatului de a acoperi în termen de un an de la pronunțarea sentinței, prejudiciul produs prin comiterea faptei, majorat cu 20% din baza de calcul, la care se adaugă dobânzile și penalitățile, instanța poate dispune, o singură dată, suspendarea executării pedepsei sub supraveghere. În situația în care condamnatul nu acoperă suma dispusă în termenul stabilit, suspendarea executării pedepsei sub supraveghere se va transforma în pedeapsa închisorii cu executare.*

(1<sup>3</sup>) *În cazul în care mărimea evaziunii fiscale prevăzută la art. 8 și 9 justifică o astfel de măsură instanța poate dispune acoperirea sumelor prevăzute la*

*alineatele precedente într-un interval de 1-3 ani, neplata acestora având urmările prevăzute în alineatul precedent.*

*(1<sup>4</sup>) Dispozițiile articolului 10 alin. (1) se aplică tuturor inculpaților care au săvârșit împreună una dintre faptele prevăzute de art. 8 și art. 9, indiferent dacă plata prejudiciului a fost efectuată doar de către unul sau de către o parte dintre aceștia.”*

17. Dispozițiile art.10 din Legea nr.241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.672 din 27 iulie 2005, au următorul cuprins: „(1) În cazul săvârșirii unei infracțiuni de evaziune fiscală prevăzute la art. 8 și 9, dacă în cursul urmăririi penale sau al judecării, până la primul termen de judecată, inculpatul acoperă integral pretențiile părții civile, limitele prevăzute de lege pentru fapta săvârșită se reduc la jumătate.

*(2) Dispozițiile prevăzute la alin. (1) nu se aplică dacă făptuitorul a mai săvârșit o infracțiune prevăzută de prezenta lege într-un interval de 5 ani de la comiterea faptei pentru care a beneficiat de prevederile alin. (1).”*

18. Se susține că legea criticată contravine dispozițiilor constituționale ale art.1 alin.(3) și (5) referitor la statul român și la calitatea legii, art.11 alin.(1) și (2) cu privire la dreptul internațional și dreptul intern, art.16 cu privire la egalitatea în drepturi și art.124 privind înfăptuirea justiției. Totodată, autorii sesizării invocă principiul legalității incriminării și a pedepsei, prevăzut la art.23 alin.(12) din Constituție.

### **(1) Admisibilitatea obiecției de neconstituționalitate**

19. Înainte de a proceda la analiza propriu-zisă a obiecției de neconstituționalitate, Curtea reține că aceasta îndeplinește condițiile prevăzute de art.146 lit.a) teza întâi din Constituție, atât sub aspectul titularului dreptului de sesizare, întrucât a fost formulată de un număr de 93 deputați aparținând Uniunii

Salvați România, Partidului Național Liberal și Partidului Mișcarea Populară, cât și sub aspectul obiectului, fiind vorba de o lege adoptată, dar nepromulgată încă. De asemenea, cu privire la termenul în care a fost formulată obiecția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorii obiecției, cei 93 de deputați, au sesizat Curtea Constituțională în termenul de protecție reglementat de art.15 din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.

## **(2) Parcursul legislativ al legii analizate**

20. Proiectul de lege a fost inițiat de 16 deputați, fiind înregistrat la Biroul permanent al Camerei Deputaților la data de 11 decembrie 2017, dată la care a fost înaintat Senatului. Proiectul de lege a fost adoptat de Senat la data de 29 mai 2018. La data de 4 iunie 2018, proiectul de lege a fost înregistrat la Biroul permanent al Camerei Deputaților, iar, la data de 10 octombrie 2018, Comisia juridică, de disciplină și imunități a acestei Camere a elaborat un prim raport favorabil cu privire la proiectul de lege analizat. La data de 22 octombrie 2018, proiectul de lege a fost înscris pe ordinea de zi a plenului Camerei Deputaților. La data de 11 decembrie 2018, Comisia juridică, de disciplină și imunități a Camerei Deputaților a trimis un nou raport favorabil, în urma retrimiterii către aceasta a propunerii legislative. La data de 13 decembrie 2018, Guvernul a trimis un punct de vedere negativ cu privire la proiectul Legii pentru modificarea și completarea art.10 din Legea nr.241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale. Camera Deputaților a adoptat Legea pentru modificarea și completarea art.10 din Legea nr.241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale la data de 19 decembrie 2018. La data de 20 decembrie 2018, legea adoptată a fost depusă la secretarul general al Camerei Deputaților, pentru exercitarea dreptului de sesizare asupra constituționalității legii. La data de 21 decembrie 2018, a fost formulată prezenta sesizare de neconstituționalitate, conform art.146 lit.a) teza întâi din Constituție, de către un număr de 93 de deputați aparținând Uniunii Salvați România, Grupului parlamentar

al Partidului Național Liberal și Grupului parlamentar al Partidului Mișcarea Populară. La data de 29 decembrie 2018, legea a fost trimisă Președintelui României, în vederea promulgării, promulgare care nu a avut loc, ca urmare a sesizării Curții Constituționale cu obiecția de neconstituționalitate ce formează obiectul prezentului dosar.

### **(3) Analiza obiecției de neconstituționalitate**

#### **(3.1.) Criticile de neconstituționalitate raportate la prevederile art.1 alin.(5) și art.23 alin.(12) din Constituție**

21. **Articolul unic pct.1 din lege** prevede dispunerea soluției de *renunțare la urmărirea penală*, în ipoteza în care *în cursul urmăririi penale sau al judecății, până la primul termen de judecată*, inculpatul acoperă integral prejudiciul produs prin comiterea faptei, majorat cu 20% din baza de calcul, la care se adaugă dobânzile și penalitățile. Însă, conform art.327 lit.b) din Codul de procedură penală, *renunțarea la urmărirea penală este o soluție ce poate fi dispusă doar de procuror* – nu și de instanța de judecată- prin ordonanță, motiv pentru care poate fi pronunțată *numai până la finalizarea urmăririi penale*. Prin urmare, *legiuitorul nu a prevăzut și soluția care poate fi pronunțată de către instanță, în situația acoperirii de către inculpat a prejudiciului în cursul judecății, până la primul termen de judecată*. De altfel, forma în vigoare a dispozițiilor art.10 alin.(1) din Legea nr.241/2005 prevede soluția reducerii la jumătate a limitelor pedepsei reglementate de lege pentru fapta săvârșită, aplicabilă, atât în cursul urmăririi penale, cât și în cursul judecății, până la primul termen de judecată, în condițiile în care inculpatul, care a săvârșit o infracțiune de evaziune fiscală reglementată la art.8 și 9 din Legea nr.241/2005, acoperă integral pretențiile părții civile în una dintre etapele procesuale anterior menționate. De asemenea, propunerea legislativă care a stat la baza legii analizate, în forma propusă de inițiatori, reglementa, la articolul unic, cu privire la art.10 alin.(1) din Legea nr.241/2005, doar ipoteza acoperirii integrale de către inculpat a pretențiilor părții

civile, în cursul urmăririi penale, pentru care prevedea soluția clasării. Totodată, în forma adoptată de Senat, legea criticată reglementa, la articolul unic pct.1, cu referire la art.10 alin.(1) din Legea nr.241/2005, doar ipoteza plății de către inculpat a prejudiciului creat prin săvârșirea unei infracțiuni de evaziune fiscală (majorat cu 50%, împreună cu dobânzile și penalitățile aferente) în cursul urmăririi penale, situație în care se dispunea renunțarea la urmărirea penală. *Având în vedere aceste considerente, Curtea apreciază că articolul unic pct.1 din lege [cu referire la art.10 alin.(1) din Legea nr.241/2005] este lipsit de claritate, precizie și previzibilitate, fiind practic inaplicabil în ipoteza plății, în cursul judecării, până la primul termen de judecată, a sumelor calculate, conform algoritmului prevăzut în ipoteza normei analizate, de către inculpatul care a săvârșit una dintre infracțiunile prevăzute la art.8 și 9 din Legea nr.241/2005.*

22. În ceea ce privește critica referitoare la necorelarea dispozițiilor articolului unic pct.1 din lege cu prevederile art.318 din Codul de procedură penală, sub aspectul maximului pedepsei închisorii pentru care procurorul poate renunța la urmărirea penală, Curtea reține că instituția renunțării la urmărirea penală a fost reglementată de legiuitor în considerarea pericolului scăzut al infracțiunilor în cazul cărora este incidentă, fiind aplicabilă, conform art.318 alin.(1) din Codul de procedură penală, doar în cazul acelor infracțiuni pentru care legea prevede pedeapsa amenzii sau pedeapsa închisorii de cel mult 7 ani. În aceste condiții, prevederile art.10 alin.(1) din Legea nr.241/2005, astfel cum acestea sunt modificate prin articolul unic pct.1 din legea analizată, reglementează dispunerea renunțării la urmărirea penală, în cazul săvârșirii unei infracțiuni reglementate la art.8 sau 9 din Legea nr.241/2005, în condițiile acoperirii de către inculpat a prejudiciului produs prin comiterea faptei, majorat cu 20% din baza de calcul, la care se adaugă dobânzile și penalitățile. Însă, limitele speciale ale pedepselor cu închisoarea prevăzute pentru infracțiunile reglementate la art.8 alin.(1) și (2) din Legea nr.241/2005 sunt de la 3

la 10 ani [în cazul infracțiunii prevăzute la art.8 alin.(1) din Legea nr.241/2005] și, respectiv de la 5 la 15 ani [în cazul infracțiunii prevăzute la art.8 alin.(2) din Legea nr.241/2005]. Totodată, limitele speciale ale pedepsei închisorii prevăzute pentru infracțiunea reglementată la art.9 din Legea nr.241/2005 sunt de la 2 la 8 ani, limita maximă putând fi majorată cu 5 ani, conform art.9 alin.(2) din Legea nr.241/2005, iar cea minimă cu 7 ani, în condițiile art.9 alin.(3) din aceeași lege. Așa fiind, legea criticată obligă procurorul să renunțe la urmărirea penală în situația săvârșirii unor infracțiuni pentru care legea prevede pedeapsa închisorii care depășește 7 ani, aspect ce contravine logicii reglementării instituției renunțării la urmărirea penală. Astfel, Curtea reține că dispozițiile art.10 alin.(1) din Legea nr.241/2005, coroborate cu cele ale art.8 și 9 din aceeași lege, permit dispunerea soluției mai sus arătate, în cazul unor pedepse cu închisoarea mai mari de 7 ani, spre deosebire de prevederile art.318 alin.(1) din Codul de procedură penală, ce reglementează limita de 7 ani, ca limită specială maximă a pedepselor pentru infracțiunile în cazul cărora se poate dispune renunțarea la urmărirea penală. Curtea constată că, într-adevăr, Legea nr.241/2005, în ansamblul său, reprezintă o lege penală specială - întrucât reglementează o categorie aparte de infracțiuni, care, prin particularitățile lor, necesită asigurarea în ce le privește a unui regim juridic specific, - lege care este de strictă interpretare și aplicare, însă, cu toate acestea, aspectul anterior menționat nu permite legiuitorului să instituie reguli de procedură distincte de cele prevăzute în cuprinsul Codului de procedură penală, cauzele penale ce au ca obiect săvârșirea unor infracțiuni dintre cele reglementate la art.8 și 9 din Legea nr.241/2005 neputând fi soluționate decât potrivit regulilor procesual penale prevăzute în Codul de procedură penală. Prin urmare, instituirea, prin prevederile pct.1 al articolului unic din lege, a unei limite speciale maxime a pedepselor pentru care poate fi dispusă renunțarea la urmărirea penală mai mare decât cea reglementată la art.318 alin.(1) din Codul de procedură



penală este de natură a încălca principiul legalității incriminării, prevăzut la art.23 alin.(12) din Constituție.

23. În mod similar, referitor la **articolul unic pct.2 din lege**, Curtea reține că prevederile art.10 alin.(1<sup>2</sup>) din Legea nr.241/2005 coroborate cu cele ale art.8 și 9 din Legea nr.241/2005 permit suspendarea executării pedepsei sub supraveghere pentru pedepse mai mari de 3 ani, în timp ce dispozițiile art.91 alin.(1) lit.a) din Codul penal prevăd că soluția anterior menționată poate fi dispusă doar dacă pedeapsa aplicată, inclusiv în caz de concurs de infracțiuni, este închisoarea de cel mult 3 ani. Or, chiar dacă Legea nr.241/2005 reprezintă o lege specială, aceasta nu poate să prevadă un regim diferit de aplicare a instituțiilor de drept penal reglementate în Partea generală a Codului penal, cum este și instituția suspendării executării pedepsei sub supraveghere, decât cu încălcarea principiului legalității incriminării și pedepsei, astfel cum acesta este prevăzut la art.23 alin.(12) din Constituție.

24. Totodată, Curtea constată că reglementarea la art.10 alin.(1<sup>1</sup>) din Legea nr.241/2005 a obligativității dispunerii de către instanța de judecată, în condițiile arătate în cuprinsul normei analizate, a pedepsei amenzii penale este în totală contradicție cu dispozițiile art.8 și 9 din Legea nr.241/2005, care prevăd pentru infracțiunile de evaziune fiscală pe care le reglementează doar pedeapsa închisorii, ce nu este alternativă cu pedeapsa amenzii. Or, și sub acest aspect, dispozițiile legale analizate contravin principiului legalității incriminării, astfel cum acesta este prevăzut la art.23 alin.(12) din Constituție.

25. De asemenea, articolul unic pct.2 din lege face referire, în teza a doua a textului propus pentru art.10 alin.(1<sup>2</sup>) din Legea nr.241/2005, la **transformarea** suspendării executării pedepsei sub supraveghere în pedeapsa închisorii cu executare. Însă o astfel de instituție (cea a „transformării”) nu există în dreptul penal românesc, fiind cunoscute doar instituțiile revocării și anulării suspendării executării pedepsei

sub supraveghere, reglementate la art.96 și 97 din Codul penal. Prin urmare, ***sintagma folosită este non-juridică***, aspect ce contravine rigorilor prevăzute la art.8 alin.(4) din Legea nr.24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative.

26. De asemenea, sintagma „*urmările prevăzute în alineatul precedent*”, din finalul alin.(1<sup>3</sup>) al art.10 din Legea nr.241/2005, constituie o trimitere vagă și echivocă, întrucât art.10 alin.(1<sup>2</sup>) din Legea nr.241/2005 prevede o singură urmare, cea reglementată în teza a doua a normei anterior menționate, respectiv „transformarea” suspendării executării pedepsei sub supraveghere în pedeapsa închisorii cu executare. Mai mult, deși menționează că instanța poate dispune acoperirea sumelor prevăzute la alineatele precedente într-un interval de 1-3 ani, textul criticat, nu arată momentul de la care începe să curgă acest interval de timp, respectiv de la data pronunțării sentinței - astfel cum se prevede în art.10 alin.(1<sup>2</sup>) din legea criticată - sau de la data rămânerii definitive a hotărârii judecătorești. Așa fiind, dispoziția legală analizată *este lipsită de claritate, precizie și previzibilitate, putând duce la aplicarea de către organele judiciare a unor soluții diferite sau chiar contradictorii, în situații juridice identice.*

27. Totodată, folosirea de către legiuitor a sintagmei „*o singură dată*”, în cuprinsul art.10 alin.(1)-(1<sup>2</sup>) din Legea nr.241/2005, nu permite destinatarilor legii să determine care a fost scopul urmărit de legiuitor, respectiv ca actul de clemență prevăzut de dispozițiile art.10 alin.(1) – (1<sup>2</sup>) din Legea nr.241/2005 să se aplice o singură dată pentru o persoană care săvârșește o infracțiune prevăzută la art.8 sau 9 din aceeași lege, astfel încât inculpatul să nu mai poată invoca beneficiile reglementate la art.10 alin.(1)-(1<sup>2</sup>) din Legea nr.241/2005 pentru nicio altă infracțiune de acest fel săvârșită ulterior ***sau, dimpotrivă, dacă unei asemenea persoane îi sunt aplicabile de patru ori prevederile art.10 alin.(1)-(1<sup>2</sup>) din Legea nr.241/2005***, respectiv o dată în etapa urmăririi penale, o dată în cursul judecății,

până la primul termen de judecată, o dată în cursul judecății până la terminarea cercetării judecătorești și o dată în etapa executării pedepsei, pentru câte o infracțiune de evaziune fiscală săvârșită, fiecare dintre ele aflate în etape procesuale distincte. Prin urmare, ***și această neclaritate este de natură a genera o aplicare imprevizibilă a legii, cu consecința pronunțării unor soluții diferite de către organele judiciare, în privința unor persoane care se află în situații juridice similare.***

28. Or, referitor la standardele de calitate a legii, dar și la principiul legalității incriminării și a pedepsei, Curtea Constituțională, făcând trimitere la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, a reținut că, deși legea penală nu poate avea o precizie absolută, fiind inevitabil nevoie de operațiuni de interpretare a acesteia, este obligatoriu ca ea să permită destinatarilor săi, la nevoie apelând la îndrumări clarificatoare, să determine, în mod rezonabil, care este conduita sancționată prin normele de incriminare și care sunt consecințele nerespectării lor, în circumstanțele concrete ale fiecărei cauze. S-a statuat, totodată, că aceste considerente au în vedere, cu atât mai mult, cazul profesioniștilor, care sunt obligați să dea dovadă de o mare prudență în exercitarea profesiei lor, motiv pentru care se așteaptă din partea lor să acorde o atenție specială evaluării riscurilor pe care aceasta le prezintă (a se vedea Decizia nr.717 din 29 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.216 din 23 martie 2016, paragraful 30).

29. Nu în ultimul rând, potrivit art.8 alin.(4) din Legea nr.24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, „*Textul legislativ trebuie să fie formulat clar, fluent și inteligibil, fără dificultăți sintactice și pasaje obscure sau echivoce. Nu se folosesc termeni cu încărcătură afectivă. Forma și estetica exprimării nu trebuie să prejudicieze stilul juridic, precizia și claritatea dispozițiilor.*” Or, Curtea Constituțională a reținut, în jurisprudența sa, că, deși normele de tehnică legislativă nu au valoare constituțională, prin reglementarea

acestora, legiuitorului a impus o serie de criterii obligatorii pentru adoptarea oricărui act normativ, a căror respectare este necesară pentru a asigura sistematizarea, unificarea și coordonarea legislației, precum și conținutul și forma juridică adecvate pentru fiecare act normativ. Astfel, respectarea acestor norme concurează la asigurarea unei legislații ce respectă principiul securității raporturilor juridice, având claritatea și previzibilitatea necesare. Totodată, s-a reținut că trebuie avute în vedere și dispozițiile constituționale ale art.142 alin.(1), potrivit căroră „Curtea Constituțională este garantul supremației Constituției”, și cele ale art.1 alin.(5) din Constituție, potrivit căroră, „în România, respectarea [...] legilor este obligatorie”. Astfel, Curtea a constatat că *reglementarea criticată prin nerespectarea normelor de tehnică legislativă determină apariția unor situații de incoerență și instabilitate, contrare principiului securității raporturilor juridice în componenta sa referitoare la claritatea și previzibilitatea legii* (a se vedea Decizia nr.26 din 18 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.116 din 15 februarie 2012, pct. III ).

30. Prin raportare la standardele de constituționalitate mai sus invocate, legea criticată încalcă atât cerințele de calitate a legii, respectiv prevederile art.1 alin.(5) din Constituție, cât și principiul legalității incriminării și a pedepsei, prevăzut la art.23 alin.(12) din Legea fundamentală.

31. Referitor la critica formulată de autorii sesizării cu privire la sintagma „*baza de calcul*”, ce însoțește, în cuprinsul articolului unic al Legii nr.241/2005, procentul de 20%, reprezentând marja care se adaugă la prejudiciul creat prin săvârșirea infracțiunii, Curtea reține că, din interpretarea gramaticală a textelor criticate, rezultă că baza de calcul a majorării analizate o reprezintă valoarea concretă a prejudiciului, neavând natura unei amenzi penale. De altfel, niciuna dintre dispozițiile articolului unic al legii criticate nu conduce la concluzia că majorarea prejudiciului, astfel reglementată, ar avea natura unei amenzi penale. Mai mult,

referitor la aceeași sintagmă, prin Decizia nr.272 din 16 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.254 din 20 aprilie 2010, Curtea Constituțională a reținut, cu privire la cuantumul prejudiciului cauzat, că acesta este cel ce rezultă din actele financiar-contabile existente la dosar. Prin urmare, sintagma criticată nu contravine dispozițiilor constituționale invocate de autorii sesizării.

32. Referitor la pretinsa încălcare, prin textele criticate, a politicii penale a statului, prin reglementarea, în privința infracțiunilor de evaziune fiscală prevăzute la art.8 și 9 din Legea nr.241/2005, a unui regim sancționator prea blând, prin raportare la pericolul social al faptelor incriminate, Curtea reține că aspectele ce vizează politica penală sunt de competența exclusivă a legiuitorului, căruia îi revine atribuția de a reglementa infracțiunile, pedepsele și regimul juridic al acestora, conform prevederilor art.61 alin.(1) din Constituție.

### **(3.2.) Criticile de neconstituționalitate raportate la prevederile art.124 alin.(3) din Constituție**

33. Referitor la obligația procurorului, prevăzută la articolul unic pct.1 din lege, de a dispune renunțarea la urmărire penală, în situația în care inculpatul, în cursul urmăririi penale, acoperă integral prejudiciul produs prin comiterea faptei, majorat cu 20% din baza de calcul, la care se adaugă dobânzile și penalitățile și, de asemenea, la obligația instanței judecătorești, prevăzută la art.10 alin.(1<sup>1</sup>) din Legea nr.241/2005, din cuprinsul articolului unic pct.2 din lege, de a dispune pedeapsa amenzii penale în situația în care inculpatul plătește, în condițiile prevăzute în ipoteza normei juridice analizate, prejudiciul cauzat prin comiterea infracțiunii de evaziune fiscală, împreună cu aceleași majorări, Curtea reține că aceste aspecte reprezintă veritabile încălcări ale principiului legalității incriminării și a pedepsei, prevăzute la art.23 alin.(12) din Constituție și, totodată, a standardelor de calitate a legii, prevăzute la art.1 alin.(5) din Constituție, astfel cum Curtea a constatat la pct.22 și 24 *supra*.

### **(3.3.) Criticile de neconstituționalitate raportate la prevederile art.16 din Constituție**

34. Curtea apreciază că textele criticate se aplică, în mod egal, tuturor persoanelor aflate în fiecare dintre ipotezele juridice reglementate la art.10 alin.(1)-(1<sup>4</sup>) din Legea nr.241/2005. Se reține, în acest sens, că legea criticată nu prevede aplicarea unui regim juridic diferit, unor persoane aflate în situații similare, ci dimpotrivă, prevede aplicarea unuia dintre regimurile sancționatorii prevăzute la alin.(1)-(1<sup>2</sup>) ale art.10 din Legea nr.241/2005, după cum subiectul activ al infracțiunii de evaziune fiscală înțelege să acopere prejudiciul produs prin comiterea faptei, majorat cu 20% din baza de calcul, la care se adaugă dobânzile și penalitățile, în etapa urmării penale sau în cursul judecății, ori în termen de 1 an de la pronunțarea sentinței prin care s-a dispus suspendarea executării pedepsei sub supraveghere. Or, această aplicare diferențiată a prevederilor art.10 alin.(1)-(1<sup>2</sup>) din Legea nr.241/2005 are drept criteriu atitudinea subiectivă a făptuitorului față de fapta săvârșită și, mai ales, față de urmările acesteia, subiectivitate manifestată atât prin opțiunea de acoperire a prejudiciului cauzat, împreună cu majorările prevăzute prin normele criticate, cât și prin alegerea momentului procesual în care efectuează plata sau se obligă la realizarea ei [în ipotezele prevăzute la art.10 alin.(1)-(1<sup>2</sup>) din Legea nr.241/2005].

35. Referitor la critica potrivit căreia legea analizată încalcă prevederile art.16 din Constituție, întrucât reglementează un regim juridic mai favorabil în privința persoanelor care săvârșesc infracțiuni de evaziune fiscală, în raport cu cel de drept comun, aplicabil persoanelor care comit alte categorii de infracțiuni, instituind, în acest fel, un privilegiu nejustificat în favoarea celor dintâi, Curtea reține că obiectul juridic diferit al unor categorii de infracțiuni constituie un criteriu obiectiv și rezonabil pentru reglementarea de către legiuitor a unui regim sancționator distinct în privința acestora.

36. Cu privire la principiul egalității în drepturi, instanța de contencios constituțional a statuat că egalitatea în fața legii și a autorităților publice, consacrată, cu titlu de principiu, la art. 16 alin.(1) din Constituție, își găsește aplicare doar atunci când părțile se găsesc în situații identice sau egale, care impun și justifică același tratament juridic și deci instituirea aceleiași regim juridic. *Per a contrario*, când acestea se află în situații diferite, regimul juridic aplicabil fiecăreia nu poate fi decât diferit, soluție legislativă care nu contravine, ci, dimpotrivă, decurge logic din chiar principiul enunțat (a se vedea Decizia nr.192 din 31 martie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.527 din 21 iunie 2005). De asemenea, instanța de contencios constituțional a reținut că încălcarea principiului egalității și nediscriminării există atunci când se aplică un tratament diferențiat unor cazuri egale, fără să existe o motivare obiectivă și rezonabilă, sau dacă există o disproporție între scopul urmărit prin tratamentul inegal și mijloacele folosite. În alți termeni, principiul egalității nu interzice reguli specifice, în cazul unei diferențe de situații. S-a arătat, astfel, că egalitatea formală ar conduce la aceeași regulă, în ciuda diferenței de situații. De aceea inegalitatea reală, care rezultă din această diferență, poate justifica reguli distincte, în funcție de scopul legii care le conține. Tocmai de aceea principiul egalității conduce la sublinierea existenței unui drept fundamental, dreptul la diferență, iar în măsura în care egalitatea nu este naturală, faptul de a o impune ar însemna instituirea unei discriminări (a se vedea Decizia nr.107 din 1 noiembrie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.85 din 26 aprilie 1996).

37. Cu privire la interpretarea dată de autorii sesizării textelor criticate, prin raportare la dispozițiile art.16 din Constituție, potrivit căreia legea analizată creează premisele existenței unui tratament distinct aplicat inculpaților cercetați pentru săvârșirea aceluiași infracțiuni de evaziune fiscală, care se încadrează în ipoteza normelor analizate, în funcție de etapa procesuală în care se află la intrarea în vigoare

a legii criticate, Curtea reține că aceasta nu reprezintă o problemă de constituționalitate, ci de corectă aplicare a legii penale. Or, potrivit art.2 alin.(3) din Legea nr.47/1992 „Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată [...]”. Așa fiind, problema de drept ridicată nu reprezintă o veritabilă critică de neconstituționalitate, așa încât soluționarea sa nu aparține sferei competenței Curții Constituționale.

#### **(3.4.) Criticile de neconstituționalitate raportate la prevederile art.11 alin.(1) și (2) din Constituție**

38. Curtea reține că dispozițiile constituționale ale art.11 alin.(1) și (2) nu au legătură cu prezenta cauză, întrucât reglementează dreptul internațional și dreptul intern, iar, în susținerea obiecției de neconstituționalitate, nu sunt formulate critici referitoare la o eventuală încălcare, prin textele criticate, a unor dispoziții de drept internațional.

39. În fine, Curtea reține că prevederile art.10 alin.(1<sup>4</sup>) din Legea nr.241/2005, care fac trimitere la dispozițiile art.10 alin.(1) din aceeași lege, a căror neconstituționalitate a fost constatată mai sus, împrumută caracterul neconstituțional al acestora din urmă.

40. Pentru considerentele arătate, în temeiul art.146 lit.a) și al art.147 alin.(4) din Constituție, precum și al art.11 alin.(1) lit.A.a), al art.15 alin.(1) și al art.18 alin.(2) din Legea nr.47/1992, cu majoritate de voturi,



## **CURTEA CONSTITUȚIONALĂ**

**În numele legii**

**Decide:**

Admite obiecția de neconstituționalitate formulată de 93 deputați aparținând Uniunii Salvați România, Partidului Național Liberal și Partidului Mișcarea Populară și constată că dispozițiile articolul unic din Legea pentru modificarea și completarea art.10 din Legea nr.241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale sunt neconstituționale.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Președintelui României, președinților celor două Camere și prim-ministrului și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 13 martie 2019.

**PREȘEDINTELE**

**CURȚII CONSTITUȚIONALE,**

**prof. univ. dr. Valer DORNEANU**



**Magistrat-asistent,**

**Cristina Teodora Pop**